

PAMĚTNÍ KNIHA obce Levinské Olešnice

založená za času starosty p. Josefa Čermáka, roduhač. 78.
roku 1905.

(Gedenkbuch)
Dle farní Pamětní knihy sestavil a napsal Ig. Kraus, i. n. c.
Z jiných pramenů použito: "Hrady a zámky" a "Pozemkové knihy".

Obecní úřad v Levinské Olešnici, stvrzuje, že Pamětní
kniha obsahuje 396 stran

Hynek Goll
starosta.

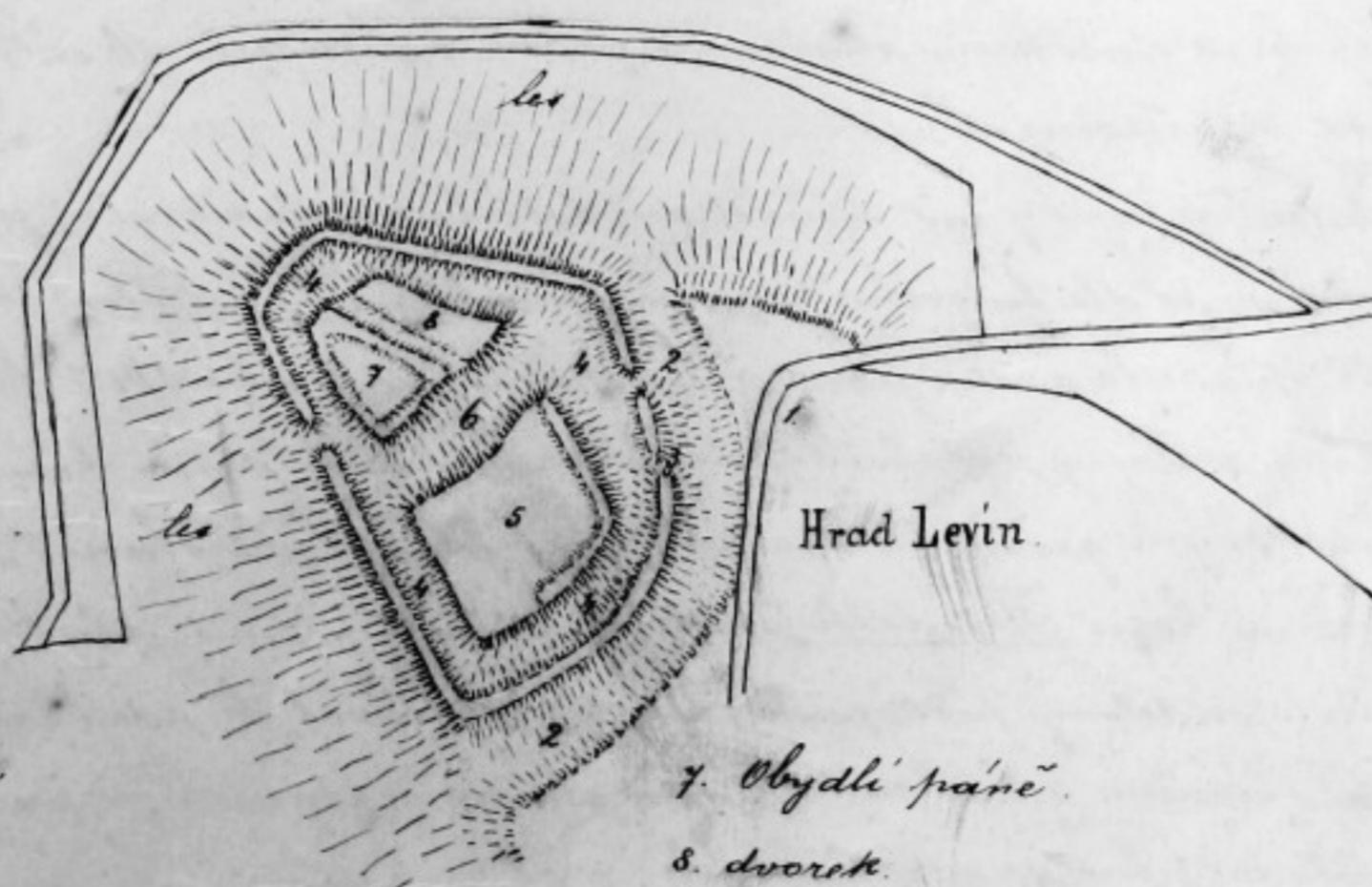
Farní, katastrální a místní obec Levinšká Olešnice, nyní také krátké Levin, v okresu novopackém, leží při potocích říček, také méně údolí 457 m nad mořem (u kostela). Údolí k severu uzavírá kopce Hradisko a Žakopanice, na jihu památná hora Leviná Varta. Potok Oleška, protékající sem od Studence směrem jižním, obrácený hle na samém kraji vesnice, když byl přijal potok od Nedářecké seku, tok svůj k západu a k němu směrem vesnici dalekodlně protéká. Ještě osadě velmi příhodný, neboť poskytuje obyvatelům i dobytku po celý rok dostatek potravné vody a zvláště při vzniklém požáru usnadňuje hasení.

Jmenované hory a pahorky s výjimkou Žakopanice, jsou povoslešeny, které dílem jako na Levně a Hradisku vrchovosti, a dílem jako na Vartě levinškým rolníkům náleží a poskytují ročně potravné dílo na stavivo i palivo. Připomenouti dlužno, že selské lesy jsou mym' většinou vykácené a proměněny v role. Také pole a luka v údolí i na pahorečích leží a jsou dosud urodna - a vysoko jsou položena - a poskytují plným rolníkům, když je v pravý čas rádne' obdělávají a dobré si jich hledí, potravné potravy i pice pro dobytka. Číto, oves, brambory, řepa i pšenice, len a jetele dosud dobré se tu dají.

Kdy a od koho osada založena byla, nevíme, ale sjistotou můžeme původ jejího klášti dokázat stolcti, když část Podkrkonoší až po Vrchlabí se vzdělávala. Též tím byl zde pohraniční hradiště, jehož majitelé byli českí králové.

Jméno své má od vody Olešky či Olešnice a poněvadž příslušela hradišti Levně, na rozdíl od jiných Olešnic, nazývaná byla Levnškou Olešnicí. Hrad Levin staval pode vsí na levém břehu potoka na ostrohu hory Levně.

- Vysvětlení:
1. Stará vorová cesta.
 2. příkop oddělující hradisko od hory.
 3. Průlom v náspu
 4. příkop veskou hrad objímající.
 5. předhradí.
 6. příkop radniční hrad objímající.
 7. Obydli paně.
 8. dvorek.

Byl od ostatní výšiny příkopem oddelen, kromě toho na všech stranách valem a druhým vnitřním příkopem zavřen a nad to stříženy strážemi zpevněn, byl na ovnu ias sídlem velice tvrdým.

Stará cesta, kterouž se k němu jedivalo a chodívalo, posud jde volně do vrchu a totéž se před samým příkopem, jde podle něho a pokračuje pak do lesa ke vsi Podlešinu.

Přeslo-li se od té cesty přes příkop dvojí, vstupovalo se na předhradí, nyní jako cele' hradisté lesem zarostlé, na němž se na severovýchodní straně rozvalené hradby tj. násypy kamenná růmna spadají. Na ostatních stranách násypu není, bud že již rozebrány před lety, anebže ty byly také dřevěné hradby. Žadní hrad oddělen jest od předhradí hlubokým příkopem a obrahoval stavění do trojhranu položené, a někter zbyly ráklady růmna a kamenná zámké. Pod ním k severovýchodu jest dvorek částečný.

Jak se zdá, založen jest hrad Levin od nějakého potomka pana Čakoslava (r. 1234) a syna jeho Náčerata x Brady, kteří lva ve svém štítku nosili jménem Leva bud koncem 13. věku nebo počátkem 14. století. To zahladateli nazvan byl hrad Levin, který jméno přešlo potom as na horu, na jejíž ostrohu založen byl. (Vlastní jméno Leva připomíná se v díjinách dvakrát: 1) Král Václav II. odňal hrad Bradu Levovi a přivítel jí k královské komoře. 2) Léta 1304 seděl v Konecchlumí Leva x Konecchlumi')

Léta 1333 dříč hrad Náček x Levina, který se r. 1333 dne 19. prosince v listu na prodej Hostomlat připomíná. Roku 1355 byl jíž mrtv a vdova jeho Marta seděla na věni svém Konecchlumě a jinde. Roku 1363 - 1375 seděl zde Jakub x Levina rodu neznámého, který měl druhý hlas podací kostelního v Olešnici, děle se o ně s vlastyky Žďářskými. Od roku 1380 seděl na Levíně Ždeněk x Hustířan jinak x Levina říční, který se až do roku 1404 jako spolužák kostela v Olešnici a Poličanech připomíná. Snad jest on a Ždeněk x Levina, jenž byl r. 1421 přítomen na sněmu láslavském, jedna osoba.

R. 1449 seděl na Levíně Petr x Kopidlna, který dříč s jednotou Podibradskou, ac li se tu nevyrovnává Levín na Klimenecku.

V 15. věku jiipojeno jest zboží Levinské k panství Třumburskému a hrad tak brzo opuštěn a zkraden, že se ani v zápisech 16. věku jako pustý kámen nepřipomíná.

Zdej se, že nějaký ias tří části vsi stvořila vlastní zboží, jehož majitele sídlili ve hradišti, jež dle lidového podání stávala na Hocholce. Nejvík koncem 16. století splynula sase v jedno. Stojí v zápisu z roku 1607, kterým Jan Rudolf Trčka x Lipy své zboží prodal Zikmundovi Smiřickému ze Smiřic za 84 000 kop českých grošů, mezi jiným ves celou Levinskou Olešnicu.

Tz x hore Hradiště spadalo mizem do dnes zbytky opevnění, totíž ostroh oddělený příkopem a násphem. Stával-li zde hrádek nějaký, či snad jen opevnění pro ochranu po čas vpádu nepřátelského, nevíme, neboť žádných dokladů o tom se nerachovalo.

Co se týče názvu kopce Varta, vykládá si lidové podání název ten takto: Když Rusové v r. 1813 do Francie táhli, nějaký oddíl vojska se v Levíně pozdívěl; na kopci postavili strážce varty, které využívali na kopci monazirovali; odtud prý název Varta a Falir.

Název Varta je však mnohem starší a poukazuje na to, že zde mezi Levočinem a Vartou nějaká hlavní nebo vedlejší rieška vedla. Při sterkách takových na kopci v jisté vzdálenosti stávaly stráže, které zapálením ohně dávaly uprávu vzdálenějším strážům o bližícím se nepříteli. Kopce takové pak nazývané byly „Strážník“, Varta nebo německy „Wachberg“. Ze i zde podobná stekha mohla být, ukazuje poloha (pochodný přechod) a pak, že podnes tudy mnoho lidí ze severnějších osad směrem k N. Pace přichází. Pokud nebylo císařské silnice, jedivalo se tudy k Žilinu a Krehlabu. Zbylýk této staré cesty objeven v Obecničku, kde bymž směrem slaví se nyní (r. 1905) silnice k N. Pace. Ze Levoči. Olešnice již ráhy byla unamnitou osadou, vyvzta s toho, že již ve 14. století byl zde farní kostel. Ale během třicetileté války vypadala se osada tak, že následkem skaorného počtu obyvatelstva, jakoz i nedostatkem kněží, faru zanikla.

Roku 1654 - 1705 bylo zde pouze 22 hospodářů s rodinami a 4 bez rodičů. Jména jejich uvedena jsou v popisu obcí poddaných na panství Humbersk - Ulibském z roku 1705, jak následuje:

Ves Olešnice Levočská.

Hospodářové s rodinou.

roku 1654

Matous Halík,
Jan Šulc,
Jakub Kujčík,
Tobias Jiráško,
Daniel Fejfar,
Daniel Fejfar ml.,
Tobias Fejfar,
Jan Fejfar Starší,
Jiri Fejfar (Korbela),
Jiřík Kucera,
Jindra Fejfar, Fisar
Václav Konopáč,
Kristof Halík,
Jan Gláček, Matyjskyda
Petr Böhm,
Burgan Fejfar,
Vondra Halík,
Jan Vaňouský,
Jiri Kymyeh,
Tomáš Jirík, Jan Lazák
Martin Prášil,
Matous Zahradník,

roku 1705

Kristof Halík, 103
Jan st. Fejfar, 24
Jan Kujčík, 96
Jan Jirík, 51
Václav Fejfar, 20
Jiri Jiráško, 78
Jiri Fejfar, 56
Jan Fejfar ml., 70
Jan Sucharda, 46
Daniel Jiráško, 39
Jan Fejfar, Fisar, 36
Daniel Fejfar, 29
Jan Jiráško, 237
Jakub Kyselo, 22
Jiri Gláček, 19
Burgan Fejfar ml., 3
Mikuláš Kyselo, 107
Václav Kymyeh, 109
Jiri ml. Kymyeh, 105
Daniel Lazar, 75
Jiřík Zahradník, 72
Daniel Zahradník, 33

Hospodářové bez roli.

Pavel Staicet,

Jan ml. Fejfar,

Jan Jirí,

Fobias Jirí,

Martin Kyselc,

Jan Holman,

Martin Poplužník.

Kristof Urbanek.

Výše uvedené hospodářové měli dohromady 362, štýchii role senýci, 125 štýchii ladan ležících a 28 štýchii parostých, úhrnem 515 st. pozemků. O polích stojí v popisu tato písma: Tato vesnice a role při ní v velkých horách měří skalím leží, takže tam vorati se nemůže, jenom s háky role se pohně.

Ostatní pozemky severní a jižní od vsi leží byly až k doby povstání lesy s lemovní halouky a náležely vrchnosti. Za doby panování císařovny M. Teresie byl až nynější katastr upraven. Les na Žebráku podřízla si vrchnost, ostatní půda přidána a rozdělena byla poddaným osadníkům.

Pozemky celé obce Levin. Olešnice rozděleny jsou (r. 1855) na 1447 parcel, jež obnášejí dohromady 1126 jiter 807 sáhů, k tomu stavební plocha, nadvoří 7 " 1023 "

úhrnem 1134 jiter 230 sáhů.

Tento katastr Žebráku má největší délky od východu k západu 1825 sáhů, a šířky od jihu k severu 1655 sáhů a hraničí na severu s pozemky Studenec-kými, východně s Nedvěžskými a Vodochovskými, jižně s Vrchovinskými a Novopackými, západně se Staropackými a Žďárskými.

Kolem r. 1800 měla obec okolo 100 domů, koncem r. 1836 čítala již 145 obytných domů a 1000 důmů. R. 1855 měla 152 dom. čísel, ve kterých se nacházelo 220 světlic a 57 komor. Roku 1890 čítala ves 156 domů a 992 obyvatel.

Nyní (r. 1900) má 164 domy a 930 obyv. národnosti české, kteří přinávají se vesměs k jím. katol. církvi. Více nikdo nepamatuje, aby kdo z obyvatel od katol. církve odpadl, aneb že by nijaký akatolik neb žil, a byl zde usídlen. Část obce měří Žebrákem a Vartou nazývá se na "Veselce".

Až do r. 1848 byla Žebrák. Olešnice osí poddanou, první hradu Žebráku, počejovali panství Humberškému; nyní je osí samosprávnou, spravující si své jméně obecni, chudinský ustav a jiné záležitosti sama.

Lid poddaný v dřívějších dobách byl majetkem pána, na jehož panství žil. Nezměl se kdy svolení vrchnosti a panství odsťehovat, bez povolení vrchnostenského nesměl se jenit, aniž na studie nebo jinost jít. Život, na které hospodařil, byla mu jen vrchnosti propůjčena; mohl z ní být vyhnán, nebo punzen, aby na jiném gruntu hospodařil. Pomerly takové trvaly až do r. 1781, kdy císař Josef II. toto tak zvané "tělesní" poddanství zrušil.

Při tom ale zůstal nadále robotníkem a musel jistý počet dní po celý rok na panském všechnou práci zdarma konati bud s potahem, nebo ruční.

Tak zdejší robotníci jeli a chodili na robotu až k Žebráku.

Roku 1848 byla robotu úplně ukončena a místo ní platil se až do nedávna "vyvarovací fond".

Dějiny větších gruntů.

Jak rozděleny byly pozemky v prvních dobách měri jednotlivé rody v obci, a kolik bylo asi původních statků, nedá se nyní zjistit. Žda se však, že větší, nerozdělené činnosti mají asi původní ohrazení. Všechno hranice mnohem gruntu, pokud nejsou rozparcelovány, sahají daleko do doby před tisíciletou válkou.

Jak již podotknuto bylo, během 30 let války vylidnilo se užívání obyvatelstvo dílem úmrtím, dílem vystěhováním, také mnoho gruntů pustalo bez hospodářů. Po válce usazování bylo na opuštěné gruntu novým osadníci, nejvíce Němcí, jenž tomu nasvědčují něm. příjmení rodů mnohých rozšířených, jako Fejfarové, Pálcové, Kynžlachové, Fisárové.

Kterí rodové a na kterých gruntech před 300 lety válkou zde hospodářili, nevíme, poněvadž nejstarší zachované papíry počínají až v II. polovici 17. století, kdy po 30 letech válce a také kdy možno sledovat hospodáře jednotlivých gruntů jen po této dobe. Připomínání dlouho, že původně usedlosti číslovány nebyly, což teprve se stalo za panování císařovny Marie Terezie. Nynější, druhé číslování pochází z počátku 19. století.

Grunt Burgana Fejfara. Sí 1. stav., 3. nov.

L. P. 1693 dne 9. června kompl. tento grunt od Burgana Fejfara, otce svého Burgana Fejfar syn za sumu 300 kop měšťanských. L. P. 1711 dne 5. prosince podle prošování práva konselského, poněvadž Burgan Fejfar pro chudobu, svou dílu hospodáři a dluhy kontribuci ani kdy vyplaceti nemohl, ujal tu živnost, na které krčma slavěti se má, Václav Fisar za sumu 400 kop měšin.

L. P. 1730 dne 17. ledna prošována živnost po neboštíku Václavu Fisárovi za sumu 450 kop jeho nezletilému synovi; kdyby však syn Václav jako pravý dědic z tohoto světa sestal, a živnost komu kolik jinému připadla, má prodána být za 550 kop. L. P. 1741 dne 23. list. postoupil otcim Jiřík Materni grunt synu svému nevlastnímu Václavu Fisárovi, který jemu od otce jeho kořtem odkažán byl, za sumu 450 kop.

Roku 1786 rozdělil V. Fisar jeho starý, nedravý a na rukou chrómý a přítomnosti práva rychtářského živnost, svou manželce dva syny tj. Jiříkovi a Antonínovi, každému jeden díl a tak první polovici s domovním stavením odcvdává synu Jiřímu Fisárovi za sumu 300 xl rýnských.

Aby Václav Fisárovi synove, kteřím otec svij pod čís. 1. (3) leží selský statek na dva díly, totiž Jiří a Antonín Fisárovi rozdělil, tím spíše své hospodářství dobré spravovati a všechna břemena z takového vybývání mohli, tehdy oni, Jiří Fisar čís 1. (3) a Antonín Fisar čís. 2. (1) od svých živností následují gruntu a sice orných polí 15 j. 307 a, luk 1 j. 439 a, pastvist 1 j. 896 a, a lešiv 2 j. 32 a, ihrisun 20 j. 374 a jejich bratr Václav Fisar čís 98 (2) k jeho a jeho budoucích dědičnému užívání postupuje a prodávaje za sumu tříkrát 300 xl rýns. a tak tedy r. 1795 rozdělen statek na tři živnosti.

Jiří Fisar čís. 1. (3), jemuž nastalo pri tomto gruntu všechny pozemky 16 jitec 1339 sáhů s povinnou robotou 20 dní potáritou a 27 dní písí robotou.

postoupil dne 21. ledna 1831 svému synu Josefu Fisárovi jívnost se všemi pravými za 800 zl c.m. Dne 16. listopadu 1844 prodal Jos. Fisář jívnost, u níž bylo pozemků 10 j. 1356 m², stojící Josefu Fisárovi za 2800 zl.c.m.

Dne 16. května 1866 převedl se právo vlastnické k usedlosti č. 3 s společnou v ceně 6150 zl.r.c. z Josefa Fisáry na Hyňka Čimáka, který v 1878 změnil svou jívnost prodal J. Vítvarovi.

Antonín Fisář čís. 2. (1) jívnost svou ve výměře 18 j. 1450, na níž bylo robohy ročně 17 dní potazit a 24 dní písť prodal dne 24. ledna 1800 Janu Habovi se Mříčné za 1245 fl. Tíž prodal jívnost dne 15. července 1803 Františku Votočkovi z Nové Paky za 1800 zl. Fr. Votoček prodal ji opět dne 16. října 1806 Františku Simkovi za 1970 zl. Prodej tomu přistala jívnost až do r. 1891, když ji koupil největší majitel Ignác Jiráško.

Václav Fisář čís. 98 (2) zemřel r. 1816 a jívnost po něm ujal mocí poslední vile pojištaly syn Jan Fisář za 1300 zl. s povinnou robotou 19 dní potazit a 27 dní písť. R. 1862 vkládá se právo vlastnické na usedlost č. 2 pro manžele Václava a Anny Fisárovu za 3000 zl.r.c. R. 1864 odstoupila A. Fisárová svou polovinu za převratné knihovní dluhy Josefu Fisárovi.

R. 1866 na základě směnné smlouvy uzavřené mezi Jos. Fisárem a Jg. Čimákem v Levín. Olešnici dne 10. ledna vkládá se právo vlastnické k usedlosti č.p. 2 v Levíně k mukou Hyňka Čimáka v ceně 6500 zl.r.c.

R. 1868 na základě kupní úmluvy mezi H. Čimákem, co prodávajícím a jeho manželkou Marií Čimákovou, co kupující, vkládá se na tuto právo vlastnické.

R. 1879 ujal jívnost neletilý Jan Čimák, na jejíž polovinu vkládá se r. 1880 právo vlastnické Františka Čimákova.

Grunt Jakuba Krejčího čís. 64 stav. 96 nov.

L. P. 1682 dne 31. července ujal tento grunt po neboštíku Jot. Krejčího syn Jan Krejčí za sumu 120 kop. L. P. 1714 dne 11. října ujal tento jívnost po zemřelém Janovi Krejčího pojištaly syn Václav Krejčí za sumu 230 kop. Po jeho smrti prosacování ještě jívnost právem rychtařským za sumu 284 kop. synu Janovi Krejčímu dne 1. ledna 1750. Tento Jan Krejčí měl jedinou dcera Marii, kterou měl pojmenovat po manželce Jan, syn Daniela Šulce. Smlouvou ze dne 30. prosince 1776 byla mu také jívnost postupena za sumu tříšedesát 436 zl. rýn. Tento Jan Šulc Marii za manželku nepojal, byla smlouva zrušena.

R. 1781 dne 27. června prodal Jan Krejčí jívnost Františku Vágenknechtovi z Brda, který pojal dcera jeho Marii za manželku, za sumu 400 zl., kdyby ji však měl prodati cizímu, za 600 fl.

Pro paměť se auto uvádí, že Fr. Vágenknecht od svého pole při horec o míry k Levinské lokality přepustil, proti tomu se jemu té velikosti a dobroty zase od gruntu rádusního 1/2 horec na statek odevzdává roku 1790.

R. 1799 rozdělil otec Fr. Vágenknecht jívnost svou mezi své dva syny Jana a Františka Vágenknechta. R. 1807 dne 12. června ujíma František Vágenknecht možnost dědičné parádnosti polovinu jívnosti ve výměře 24 j. 1181 m² za 700 zl.

Druhý bratr Jan Vagenknecht koupil c. 1806 od Václava Draslara volný chalupu čís. 14 s. při hlučné kousek pole a pastvisko vynahradí za 150 zl. rýn. a připojil dnu 13. května 1807 k tomuto číslu polovinu pozemku od jeho stranice čp. 64 (96), které byl v této dne 30. ledna 1799 rozdělit, se výměnou 24. j. 6140 za sumu 500 zl.

Jan Vagenknecht bez synů ženil a dne 2. července 1810 koupil jeho živnost čís. 18 nové bratra František Vagenknecht za 5030 zl. Také měl ranc aly statek v držení. Tento František V. měl dva syny, Josefa a Františka. Syn Josefu odevzdal živnost na Veselce, po jehož smrti v 1868 převedeno právo vlastnické na jeho nejmladšího syna Rudolfa Vagenknechta v ceně 5040 zl. r. c.

Syn František obdržel živnost o 96. Roku 1855 vyměnil ji s Josefem Machýzkem za chalupu čís. 75. Josef Machýzka postoupil živost svému synu Josefu Machýzkovi, který ji c. 1880 vyměnil s Josefem Hadincem na chalupu ve Ždírci.

Grunt Jiřího Ptáčka čís 15 star, 19 nové

L. P. 1705 dne 15. srpna koupil tento grunt po neboštítce Jiřím Ptáčkovi Daniel Draslar za sumu 26 kop 45 grosů. L. P. 1719 prodal D. Draslar živost svou synu Janu Draslarovi za sumu 50 kop. L. P. 1743 dne 1. února prodala vdova Mandalena synu svému Václavovi Draslarovi živost za 140 kop. L. P. 1775 dne 18. října prodal V. Draslar živost svému svému nejstaršímu Josefovi za 170 kop, který od ní p. 1787 prodal Janu Malýmu 1. j. 1270 r. Dne 1. února 1795 prodal Josef Draslar pro dluhy živost Františku Šulcovi za 550 pl. Roboty byly na této živosti 28 dní potažit a 78 dní píti. Po zemřelém Františku Šulcovi koupila vdova Anna živost se výměnou 18. j. 10640 v licitaci za 1761 zl. roku 1812.

Anna provdala se za Josefa Řehlu, jemuž postoupila živost za 1761 zl.

Po Řehlovi ujala živost dcera Františka, provdaná za Štormu. Po jejich smrti přešla živost na sestru Annu Šrámkovou a po ní na dcernu Marii Žádrovou, provdanou dříve za Machytku ne Žďáru. Želikor' duché manželství bylo bezdejné, dědily živost dětka z prvního manželství. Od děcka dědičně koupil c. 1879 živost s povolením vrchnostenského úřadu Michael Bachtík z Hor. Syllové. R. 1901 prodala vdova po M. Bachtíkovi živost Josefu Šimkovi.

Grunt Matěje Kysely čís 17 star, 22 nové

L. P. 1693 dne 12. října koupil jeho živost od Matěje Kysely, otc. svého. Také b. Kyselo za sumu 230 kop. L. 1720 dne 11. listopadu na památku svého hejtmana prošacovaná jest živost po zemřelém Jakubu Kyselovi poříštělému synu Václavu Kyselovi za sumu 280 kop. L. 1744 dne 18. června na památku svého hejtmana panství Humburk-Ulib. prošacovaný' grunt na říčce Václavu Kyselovi, když pro dluhy hospodariti nemohl, ujímá Jan Černý za sumu 600 kop. Dne 31. června 1792 koupil Josef Mečíř otc. jeho živost po F. Janu Černově v licitaci selyn' půjčen, když se všim, co není hřiby přibito a hlinou umazáno za sumu 835 fl. s povinnou robotou 56 dní potažit a 78 dní píti. Dne 21. listopadu 1793 s povolením vrchnostenského úřadu prodal J. Mečíř od svého gruntu Josefu Kynychovi domovním stavem, chliv, stodolu a jakož

hus role 13 j. 1228 o slevou hned od statku až k mci v ochrannoske lejicu 10 j. 210, lanky 1 j. 1197 o pode vsi se všim pravem za sumu 550 el rýnu.

Dne 18. ledna 1803 prodal Josef Kymys živnost ve výměře 24 j. 1175 o řámu Petru Kovovi a Kunratice za sumu 1500 el, orobotou 19 1/2 dne postarale a 24 1/4 dne píši.

Dne 19. května 1810 postoupil Jan Petrik živnost synu svému Františku za sumu 1000 xl. Dne 10. června 1842 postoupili manželé František a Marie Petrikovi živnost synu svému Josefu Petrikovi za 1200 el stříbra.

R. 1876 přichází právo vlastnického vedení c. 22, sporomky za odhadnutou cenu 4 169 xl 43 k. p. na Josefa a Františka Petrika. R. 1881 přepustil Josef svou polovinu Františku Petrikovi.

Ponevadž Josef Mečíř prodal svého statku c. 22 polovic gruntu i se stavěním prodal, zůstalo mu pro sebe ještě 19 j. 420 o pozemku, na tomto gruntu sebe nově slavení čís. 96, staré 106, nově postavil, což vše se mu oceňovalo 385 xl. Roboty měly 32 dny postarale a 44 dny píši.

106
Dne 2. listopadu 1808 prodal Jos. Mečíř živnost Václavu Simkovi z Bukoviny za 2800 xl rýnu.

Dne 20. února 1815 prodal V. Simk živnost Janu Fejfarovi za 2575 xl.

Dne 2. srpna 1824 postoupil Jan Fejfar živnost synu svému Janovi za sumu 500 c. m. Dne 31. srpna 1827 prodal Jan Fejfar živnost Josefu Fejfarovi za 1000 fl c. m. R. 1830 odprostáno 3 j. 1200 o lesa V. Malýmuse.

Dne 2. srpna 1833 koupil živnost Josef Hocourk za smluvensou sumu 1980 xl c. m.

Dne 20. června 1844 prodal Jos. Hocourk bratrů Františku Hocourkovi a Kunratice živnost ve výměře 13 j. 834 o za tím cennu 5000 xl c. m.

R. 1846 koupil živnost v dražbě František Šulc za 1912 fl c. m. Po něm zdědil živnost syn František Šulc, který ji r. 1896 prodal Ign. Vinarovi.

Grunt Jakuba Ptáčka čís. 18, staré, 25 nové.

L. P. 1676 dne 25. máje koupil tento grunt od Jakuba Ptáčka Jan Jirásko za sumu 65 kop mís. L. P. 1719 dne 17. listopadu s povolením p. hejtmana Jan Jirásko pro sejlost věku svého prodal živnost svou Janu Jiráskovi synu svému za sumu 135 kop. L. P. 1758 dne 28. list. prodal Jan Jirásko živnost svou nejmladšímu synovi Josefu za sumu tehdy 190 kop mís. L. P. 1787 dne 28. list. u přítomnosti práva rychtářského s povolením mil. vrchnosti rozdělil Josef Jirásko otec živnosti svou mezi své dva syny na 3 díly, totiz František Jiráskovi 2 díly a Josefu Jiráskovi c. 83 st. 1 díl. De nového měření vynášla se při tomto gruntu cenných roli 13 j. 937 o, luk 2 j. 409 o, lesa 10 j. 1155 o. Od toho otec Josef Jirásko díl 1 synu svému Josefovovi dává, totiz 5 j. 537 o polí 1557 o luk, 3 j. 177 o lesa a tak vystavá při feste živnosti c. 25 o Františku Jiráskovi k užívání polí 8 j. 400 o, luk 1 j. 452 o a lesa 7 j. 978 o.

De zapisu v knize gruntu obec Levinské popustil otec Josef Jirásko živnost synu svému Františkovi za 130 fl. Ponevadž ale uznává, že by taková tuse lacná a druhé děti zkrátka to zkraceny byly, tak pro upokojení všech dětí Jirásků k této tříni ceně ještě 150 xl a tak vynáší celá tříni cena 280 xl. Stalo se r. 1803. R. 1830 přebral živnost ve výměře 14 j. 823 o na plnoletého syna Františka Jirásku za sumu 840 xl c. m.

Dne 24. srpna 1801 vkládá se právo vlastnické na usedlost čp. 25 pro kupující manžele Jana a Annu Žirásko za 3360 zl. c. R. 1873 odnocošeno 2. j. 1524 o. V roce 1877 prodána živnost ve dřívce Vojnarov u St. Páky, který ji prodal Fr. Dědečkovi ze Rváčova.

Dle pečkající knihy gruntovní ještě Josef Žirásko nastoupil od svého otce darované pozemky, k čemuž on barák na obecném místě vystavil a číslem 28 s. 33 st. pojmenovat nechal. Mezi tím ale on tyto grunty svému bratu Janovi prodal a ten sám na dědičném gruncie chalupu postavil a takovou čís. 26 pojmenoval 1000 d. Dne 14. března ¹⁷⁹⁷ Josef Žirásko své od otce svého Josefa Žirásky č. 18 (25) koupě a postupené grunty k jeho poz. č. 83 (28) ležící chalupy s vším pravem a povinnostmi prodával bratu svému Janu Žiráskovi za sumu dobré smluvy 180 zl rýn. Roboty: 10½ dne počítat, 29¾ dne pěš.

Dne 10. června 1827 prodal Jan Žirásko chalupu ve výměře 9 j. 671 o. Václavu Žiráskovi za sumu 800 zl c.m. Dne 16. ledna 1838 prodal V. Žirásko chalupu bratru Josefu Žiráskovi za 1720 sl. stříbrné mince. R. 1844 koupil od Joz. Žirásky chalupu usedlost Václav Hek ze Žďáru za 1331 sl. c.m. R. 1849 přešla chalupa dle poslední vůle Fr. Václava Heka nezletilemu jeho synu Václ. Heckovi za 788 fl. 21½ kr. c.m. R. 1854 přešlo právo vlastnické na chal. č. 26 na kupujícího Václava Šimka za sumu 2680 fl. c.m. Tři stavby druhý příslušství stavěny č. 26 k rozbourání. R. 1859 koupili od Fr. Šimka chalupu manželé Jan a Magdalena Linkovi za 1995 sl a následně koupili barák č. 28 za 447 zl 65 kr, aby nemuseli stavět nové stavění.

Roku 1864, od vdovy Magd. Linkové koupil chal. František Lukeš za 2340 zl. c.m. a domk. čp. 28 za kupní sumu 900 zl. R. 1869 prodal Fr. Lukeš chalupu Václavu Zahradníkovi za 2000 zl. c.m. Po něm ji zdědil syn Jan Zahradník, od něhož koupí přesila na Josefa Černáka.

Grunt Daniela Fejfará čís. 29.

L. P. 1693 dne 3. dubna koupil tento grunt po zemřelém Václavu Hydlovi Daniel Fejfar za sumu 61 kop. L. P. 1738 dne 14. března prodali synové po zemřelém Danieli Fejfarovi živnost nejmladšímu svému bratu Danieli Fejfarovi za 130 kop. L. P. 1762 dne 18. března s povolením vrch. kanceláře prodal D. Fejfar živnost Janu Malému za sumu hotových 130 kop. L. P. 1777 dne 11. pros. s povolením vrchnosti přepořítil Jan Malý živnost syn Antonínu Malému za sumu 220 fl. Ant. Malý, majec se silně stavění přestavěti, vyměnil s ním 17. června 1818 živnost ve výměře 18 j. 720 o. s Jiřím Žiráskem za chalupu č. 103 sl. 87 nové, kteráž nedávno postavena byla; a při tom ocenil si živnost na 3000 zl. Roboty: 28 dní počítat, 78 dní pěš.

Dne 18. února 1825 postoupil Jiří Žirásko živnost svému synu Augustinu Žiráskovi za 800 zl. c.m. Vzhledem k právnímu příknutí vkládá se převod práva vlast. K usedlosti čp. 29 i s pozemky na Anežku Žiráskovou r. 1874

R. 1878 na základě listiny odevzdací vkládá se právo vlastnické k usedlosti čp. 29 Anežky Žiráskové na Marii Taklovou. Táž postupuje právo vlastnické pro nezletilého Aloise Machytka a Marii Machytkovou.

R. 1884 koupili živnost Josef a Anna Černákovy.